

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 września 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa K. W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10100 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 505 zł tytułem opłaty od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód.

Sąd Rejonowy wskazał, że w pozwie wniesionym 1 lutego 2019 roku K. W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwoty 10.100 zł tytułem częściowego zaspokojenia swojego roszczenia w zakresie zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2019 roku Sąd, na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. zwrócił odpowiedź na pozew.

Postanowieniem z dnia 20 września 2019 roku Sąd, na podstawie art. 207 § 7 k.p.c. w zw. z art. 207 § 2 k.p.c. zwrócił odpowiedź na pozew z dnia 12 września 2019 roku (data pisma).

Na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(protokół rozprawy k. 189-193)

Postanowieniem z dnia 9 marca 2020 roku Sąd zawiadomił (...) S.A. V. (...) w W. o toczącym się postępowaniu pouczając o możliwości przystąpienia do strony pozwanej jako interwenient uboczny.

Na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2020 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo co do całej kwoty.

Sąd Rejonowy oparł powyższy wyrok na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

K. W. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowo- (...) sp. cyw. Z. W., M. W. w Ł. w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego. W dniu 22 listopada 2017 roku, w godzinach nocnych, powód przywiózł ładunek z Oddziału w D. do Oddziału Pekaesu w Ł. przy ulicy (...). Po godzinie 23:00, po wykonaniu rozładunku towaru wózkami widłowymi należącym do pozwanego, magazynier rozpoczął załadunek nowego towaru na naczepę samochodu. Pod koniec załadunku kierowca wózka widłowego poprosił powoda o podtrzymanie lekkiego, niestabilnego ładunku znajdującego się na palecie w trakcie końcowego dojazdu do naczepy. Pracownik pozwanego, kierując wózkami gwałtownie przyspieszył i najechał na lewą nogę powoda doprowadzając do jego upadku. Kiedy powód leżał, wózkowy cofnął wózkami przejeżdżając ponownie po lewej nodze powoda.

Powód został przewieziony karetką pogotowia do SPZOZ (...) Szpitala (...) w Ł., gdzie po wykonaniu badań rozpoznano złamanie kostki przyśrodkowej goleni lewej, stłuczenie goleni i stopy lewej oraz otarcie naskórka goleni lewej. Kończynę dolną unieruchomiono w szynie gipsowej stopowo-goleniowej. W dniu 27 listopada 2017 roku powoda wypisano do dalszej opieki ambulatoryjnej z zaleceniami utrzymywania unieruchomienia gipsowego przez okres 6 tygodni, chodzeniem przy pomocy kul łokciowych bez obciążania kończyny dolnej lewej, kontynuowaniem profilaktyki

przeciwwkrzepowej i kontroli w poradni ortopedycznej. W okresie od 4 grudnia 2017 roku do 10 stycznia 2018 roku powód przebywał w Szpitalu Wojewódzkim w S. z rozpoznaniem złamania kostki przyśrodkowej i rozległej martwicy skóry i tkanek miękkich. W dniu 08 grudnia 2017 roku powód przeszedł zabieg repozycji i stabilizacji złamania kostki bocznej goleni lewej dwoma śrubami korowymi oraz usunięcia martwicy skóry i tkanek miękkich goleni lewej, przeszczep skórny na goleni. Powód opuścił szpital z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej za 7 dni, przyjmowaniem leków przeciwwkrzepowych oraz chodzeniem o kulach bez obciążania chorej kończyny. Do dnia 4 marca 2018 roku wystawiono zwolnienie lekarskie.

Leczenie powód kontynuował w poradni E.. Chirurg zalecił chodzenie w orzezie z częściowym obciążeniem, masaże wodne wirowe, leki przeciwbólne oraz leczenie w poradni rehabilitacyjnej.

Chirurg ogólny zalecił powodowi konsultację u chirurga naczyniowego. Powód otrzymał zwolnienie do 22 maja 2018 roku.

Od dnia 15 marca 2018 roku powód podjął leczenie w specjalisty chirurgii naczyniowej, który rozpoznał zapalenie i zakrzepowe zapalenie żyły udowej.

W trakcie postępowania wypadkowego ustalono odpowiedzialność pracownika pozwanego za wypadek poprzez wykorzystanie powoda (mimo znajdowania się przez powoda w strefie niebezpiecznej) przy załadunku samochodu ciężarowego przy braku pełnego pola widzenia podczas przemieszczania się oraz dwukrotne najechanie na powodowa wózkiem widłowym.

Pismem z dnia 17 czerwca 2018 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł i odszkodowania w wysokości 3.000 zł w terminie do dnia 30 czerwca 2018 roku. Pozwany odmówił wypłaty świadczenia.

Decyzją z dnia 20 maja 2020 roku pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 1.229,93 zł zwrotu kosztów leczenia oraz 282,80 zł kosztów dojazdów.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w S. ustalił 20% trwały uszczerbek na zdrowiu powoda i wypłacił jednorazowe odszkodowanie w wysokości 17.080 zł.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 250 § 1 zd. 2 w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. oraz art. 73 kpa oddalił wniosek powoda o załączenie akt postępowania wypadkowego, albowiem obowiązek gromadzenia dowodów spoczywa na stronach postępowania, a nie na sądzie (art. 3 k.p.c.). Sąd zażąda wydania odpisu lub wyciągu, jeżeli strona sama nie może go uzyskać. W niniejszym procesie, powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, który nie wykazał, aby samodzielne uzyskanie tych dokumentów przez stronę powodową nie było możliwe. Po oddaleniu wniosku dowodowego pierwszym momentem, w którym pełnomocnik powoda mógł złożyć dokumenty był termin rozprawy w dniu 9 marca 2020 roku, na którym pełnomocnik sam złożył wymagane dokumenty.

Sąd postanowieniem z dnia 17 lipca 2019 roku, na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. zwrócił odpowiedź na pozew, albowiem pismo nie zawierało oświadczenia o doręczeniu odpisu pisma drugiej stronie albo o jego nadaniu przesyłką poleconą, wobec czego podlegało on zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Skutkiem zaniedbania tego obowiązku jest to, że przewodniczący wydaje zarządzenie o zwrocie wniesionego pisma bez wezwania do uzupełnienia braków formalnych tego pisma. Postanowieniem z dnia 20 września 2019 roku Sąd, na podstawie art. 207 § 7 k.p.c. w zw. z art. 207 § 2 k.p.c. zwrócił drugą odpowiedź na pozew z dnia 12 września 2019 roku (data pisma), z uwagi na to iż była ona złożona po terminie. Zarządzeniem z dnia 19 lutego 2020 roku Sąd zwrócił pismo pełnomocnika pozwanego datowane na 17 lutego 2020 roku na podstawie art. 205³ § 5 k.p.c. z uwagi na złożenie tegoż pisma z uchybieniem terminu. Kodeks postępowania cywilnego w sposób jasny i precyzyjny określił tryb i rygorystyk postępowania cywilnego nie pozostawiając procedur sądowych do uznania przewodniczącego. Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. w brzmieniu do 6 listopada 2019 r., Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym

bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności. Wprowadzona z dniem 3 maja 2012 roku zmiana art. 6 § 2 k.p.c. nałożyła na strony i uczestników postępowania powinność takiego zachowania, aby postępowanie przebiegało szybko i sprawnie, gdyż podmioty procesu obowiązane są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki (por. pkt III.3 uzasadnienia projektu ustawy z 16 września 2011 roku). Z powinności wspierania postępowania, wynika obowiązek stron powoływania wszystkich twierdzeń i dowodów - w pismach oraz ustnie na posiedzeniach - w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie, w którym jest to tylko możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstającą sytuację procesową. Naruszenie tej powinności wywołuje dla stron negatywne skutki procesowe, przede wszystkim określone w art. 207 § 6 k.p.c. Po dokonaniu zmiany przepisów- od 7 listopada 2019 roku- zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 205³ § 2 k.p.c. przewodniczący może zobowiązać stronę, by w piśmie przygotowawczym podała wszystkie twierdzenia i dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w toku dalszego postępowania. W takim przypadku twierdzenia i dowody zgłoszone z naruszeniem tego obowiązku podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, iż ich powołanie w piśmie przygotowawczym nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. Z uwagi na brzmienie powyższych przepisów Sąd oddalił jako spóźnione wnioski pełnomocnika pozwanego o zezwolenie na złożenie pisma przygotowawczego zgłoszone w piśmie z 14 października 2019 r. oraz na rozprawie w dniu 09 marca 2020 roku, a nadto Sąd pominął także dowody zgłoszone przez pełnomocnika pozwanego w załączniku do protokołu rozprawy z 09 marca 2020 r. oraz zgłoszone na rozprawie w dniu 9 marca 2020 roku, jako spóźnione. Należy wskazać, iż wprawdzie stosownie do art. 205¹² § 2 k.p.c. jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, jednakże z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wynikać z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu, a takimi przepisami jest obecnie art. 205³ § 2 k.p.c. a wcześniej art. 207 k.p.c.. Pozwany był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew, jako w najwcześniejszym piśmie, a złożonej na zarządzenie Sądu winna zgłosić wnioski dowodowe i wnieść odpowiedź w prawidłowym trybie. W przeciwnym razie winna liczyć się z wystąpieniem dla niej niekorzystnych skutków. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania powoda, albowiem wniosek ten służył jedynie przedłużeniu postępowania w tym sensie, że był zbędny dla rozstrzygnięcia żądania w postaci sformułowanej w pozwie, także z uwzględnieniem domagania się nadal kwoty 10100 zł mimo zapłacenia na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł. Nadto, Sąd na podstawie art. 359 § 1 k.p.c. uchylił punkt 6 postanowienia z 17 lipca 2019 roku w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych: ortopedy i chirurga plastyka, bowiem z uwagi na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który był wystarczający do wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych było zbędne.

Sąd Rejonowy w tak ustalonym stanie faktycznym dochodzone roszczenie za zasadne.

Podstawę odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie stanowi art. 415 k.c. oraz art. 445 § 1 (...) " (...) Sąd przyjął w całości za prawdziwe twierdzenia powoda, które poparte zostały złożonymi przez powoda dokumentami. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przyczyną wypadku było wykorzystanie powoda przy załadunku samochodu ciężarowego oraz dwukrotne najechanie na nogę powoda wózkami widłowymi przez pracownika pozwanego. Zachowanie pracownika magazynu było obiektywnie nieprawidłowe, co w konsekwencji doprowadziło do wyrządzenia szkody. Między uszczerbkiem na zdrowiu powoda, a działaniem pracownika pozwanego zachodzi adekwatny związek przyczynowy, skutkujący wystąpieniem odpowiedzialności po stronie pozwanego. Na marginesie wskazać należy, iż mimo zawiadomienia (...) S.A. V. (...) w W. nie przystąpiła do strony pozwanej jako interwenient uboczny, jednak wypłaciła na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 5000 zł.

W następstwie przedmiotowego wypadku powód doznał złamania kostki przyśrodkowej goleni lewej, stłuczenie stopy lewej oraz rozległej martwicy skóry i tkanek miękkich. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 20%. Powód dwukrotnie był hospitalizowany, nosił unieruchomienie gipsowe stopowo- goleniowe, a następnie przeszedł zabieg repozycji i stabilizacji złamania kostki bocznej goleni lewej dwoma śrubami oraz usunięcia martwicy skóry i tkanek

miękkich goleni lewej, przeszczep skórny na goleni. Powód przeszedł rehabilitację, stosował leki przeciwbólowe i przeciwzkrzepowe. Do 22 maja 2018 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności i materiału dowodowego sprawy, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż zasadnym będzie zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda żądanej kwoty 10.100 zł tytułem zadośćuczynienia. Należy zauważyć, iż powód mimo wypłaty przez pozwanego w toku postępowania zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł nadal popierał powództwo w zakresie żądania z pozwu i nie musiał cofnąć pozwu w zakresie wypłaconej przez pozwanego kwoty.

Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po upływie terminu do spełnienia świadczenia określonego przez powoda w wezwaniu do zapłaty z dnia 17 czerwca 2018 roku (art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.). Pozwany w odpowiedzi odmówił wypłaty świadczenia.

Jeżeli chodzi o koszty procesu, Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. (...)

Na koszty zasądzone na rzecz powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego kwotą 505 zł tytułem opłaty od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

I. Mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania tj..

1. **art. 132 §1 KPC w zw. z art. 6 § 1 i 2 KPC w zw. z art. 130^{1a} § 2-3 k.p.c. w zw. art. 162 § 1 KPC poprzez błędne uznanie w postanowieniu z dnia 17 lipca 2019 roku, że złożona odpowiedź na pozew polegała zwrotowi i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego,**

2. **art. 132 § 1 KPC w zw. z art. 6 § 1 i 2 KPC w zw. z art. 130^{1a} § 2-3 KPC w zw. z art. 207 § 2 i 7 KPC w zw. z art. 162 §1 KPC poprzez błędne uznanie w postanowieniu z dnia 20 września 2019 roku, że złożona odpowiedź na pozew polegała zwrotowi i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego, mimo wskazania stanowiska Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawionego w wyroku z dnia 12 października 2017 roku (sygn. akt I ACa 397/17), który wskazał, że art. 132 § 1 KPC ma na celu przyspieszenie postępowania i powinien służyć jedynie temu celowi, a nie piętrzeniu przed profesjonalnymi pełnomocnikami oderwanymi od tego celu wymagań formalnych,**

3. **art. 205¹² § 2 KPC w zw. z art. 6 § 1 i 2 KPC w zw. z art. 162 § 1 KPC poprzez nierozpoznanie wniosku Pozwanego z dnia 14 października 2019 roku w przedmiocie wyznaczenia terminu na złożenie pisma procesowego w celu ustosunkowania się do twierdzeń i wniosków Powoda i tym samym uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania,**

4. **art. 6 § 1 i 2 KPC w zw. z art. 205³ § 5 KPC w zw. z art. 205¹² § 2 KPC w zw. z art. 162 § 1 KPC poprzez błędne uznanie w zarządzeniu z dnia 19 lutego 2020 roku, że złożone pismo polega zwrotowi i uniemożliwienie Pozwanemu**

wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm oraz błędnie zastosowanie art. 205³ § 5 KPC i mimo nierozpoznania wniosku Pozwanego o wyrażenie zgody na złożenie pisma procesowego uniemożliwienie Pozwanemu przytoczenia twierdzeń i dowodów na gruncie art. 205¹² § 2 KPC,

5. art. 205¹² § 2 KPC w zw. z art. 227 KPC w zw. z art. 162 § 1 KPC w zw. z art. 235²§2 KPC poprzez pominięcie postanowieniem z dnia 9 marca 2020 roku wszystkich zgłoszonych przez Pozwanego dowodów i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego, a także poprzez niewskazanie w postanowieniu z dnia 9 marca 2020 roku podstawy prawnej rozstrzygnięcia,

6. art. 161 KPC w zw. z art. 162 § 1 KPC poprzez odmowę postanowieniem z dnia 9 marca 2020 roku przyjęcia (załącznika pozwanego do protokołu rozprawy z dnia 9 marca 2020 roku i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego,

7. art. 205¹² § 2 KPC w zw. z art. 227 KPC w zw. z art. 162 § 1 KPC w zw. z art. 235²§ 2 KPC poprzez pominięcie postanowieniem z dnia 9 marca 2020 roku wszystkich zgłoszonych przez pełnomocnika Pozwanego ustnie na rozprawie dowodów i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego, a także poprzez niewskazanie w tymże postanowieniu z dnia 9 marca 2020 roku podstawy prawnej rozstrzygnięcia,

8. art. 205³ § 2 KPC w zw. z art. 227 KPC w zw. z art.162§ 1 KPC w zw. art. 235²§2 k.p.c. poprzez odmowę postanowieniem z dnia 9 marca 2020 roku wydania zezwolenia Pozwanemu na złożenie pisma procesowego celem ustosunkowania się do twierdzeń Powoda oraz twierdzeń Powoda przedstawionych na rozprawie oraz złożonych przez pełnomocnika Powoda dokumentów i uniemożliwienie Pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów Powoda, pozbawienie Pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie i naruszenie zasady szybkości postępowania przez zbyteczny i nadmierny formalizm, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów Pozwanego, a także poprzez niewskazanie w tymże postanowieniu z dnia 9 marca 2020 roku podstawy prawnej rozstrzygnięcia,

9. art. 233 § 1 KPC poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego dostarczonego wyłącznie przez Powoda i błędne, sprzeczne z logiką założenie, że z zebranej dokumentacji wynika, jakoby wyłączną przyczyną wypadku było zachowanie pracownika Pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia całkowicie błędnych ustaleń faktycznych,

10. art. 278 § 1 KPC poprzez zastąpienie ustaleń wymagających wiadomości specjalnych w zakresie m.in. ortopedii i chirurgii plastycznej własnymi ustaleniami sądu, co w konsekwencji doprowadziło do oceny przez sąd obrażeń Powoda i ich charakteru, a także stopnia uszczerbku na zdrowiu Powoda nie przez pryzmat wiadomości specjalnych, a przez pryzmat własnych przekonań sądu, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia całkowicie błędnych ustaleń faktycznych.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 361 § 1 KC poprzez jego błędne niezastosowanie w zakresie, w jakim nie doszło zbadania ewentualnego istnienia adekwatnego związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zdarzeniem powodującym szkodę a sygnalizowanymi

przez Powoda następstwami, a dalej w zakresie, w jakim nie doszło do ograniczenia odpowiedzialności Pozwanego do normalnych następstw zdarzenia szkodowego,

2. art. 362 KC poprzez jego błędne niezastosowanie w zakresie, w jakim nie doszło do zbadania stopnia przyczynienia się Powoda do powstania szkody, pomimo sygnalizowana powyższego przez Pozwanego oraz w zakresie, w jakim nie doszło do ograniczenia odpowiedzialności Pozwanego stosownie do okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza do stopnia winy Powoda,

3. art. 415 KC w zw. z art. 6 KC poprzez jego błędne zastosowanie, pomimo niezbadania przez sąd I instancji jakichkolwiek przesłanek winy Pozwanego oraz niewykazanie istnienia tejże winy po stronie Pozwanego przez Powoda, na którym to ciążył ciężar wykazania tejże winy, a w konsekwencji zastosowanie przytoczonego przepisu mimo braku spełnienia wskazanych w nim przesłanek odpowiedzialności,

4. art. 445 § 1 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w zakresie, w jakim sąd I instancji przyznał Powodowi zadośćuczynienie mimo braku zbadania wymiaru krzywdy Powoda oraz braku zbadania adekwatności wymiaru przyznanego zadośćuczynienia do krzywdy Powoda, a także poprzez przyznanie Powodowi kwoty już wypłaconej tymże tytułem przez ubezpieczyciela Pozwanego,

5. art. 120 § 1 KP poprzez jego błędne niezastosowanie, podczas gdy przytoczony przepis w rzeczonej sprawie stanowi *lex specialis* względem art. 415 KC oraz art. 430 KC, a w konsekwencji niezbadanie przez sąd I instancji przesłanek odpowiedzialności Pozwanego na gruncie przytoczonego przepisu i orzeczenie na podstawie przepisów ogólnych, miast na podstawie przepisów szczególnych znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zarzucając powyższe, apelujący:

1. na podstawie art. 380 KPC, wniósł o rozpoznanie przez sąd II instancji postanowień sądu I instancji mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie wskazanym treścią zarzutów tj.: postanowienia sądu I instancji z dnia 17 lipca 2019 roku, postanowienia sądu I instancji z dnia 20 września 2019 roku, zarządzenia sądu I instancji z dnia 19 lutego 2020 roku, a także i w szczególności postanowień sądu I instancji wydanych na rozprawie dnia 9 marca 2020 roku;

2. na podstawie art. 386 § 4 KPC, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego:

3. a podstawie art. 386 § 1 KPC, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, w ten sposób, ażeby sąd powództwo oddalił oraz zasądził od Powoda na rzecz Pozwanego koszty procesu oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego:

4. na podstawie art. 386 § 1 KPC, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, w ten sposób, ażeby sąd powództwo oddalił co do kwoty 6.512,73 zł oraz zasądził od Powoda na rzecz Pozwanego koszty procesu oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jednocześnie, apelujący wniósł o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowała uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowego do ponownego rozpoznania wobec nierozpoznania istoty sprawy i konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Zasadne okazały się zarzuty apelacji naruszenia przepisów prawa procesowego i już zważywszy na powyższą okoliczność zachodziła podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Kwestią wymagającą rozważenia w przedmiotowej sprawie w wyniku wywiezionej apelacji przez stronę pozwaną jest prawidłowość stanowiska Sądu I instancji odnośnie do kwestii zajęcia stanowiska w sprawie przez stronę pozwaną i możliwości zgłaszania wniosków dowodowych dla wykazania jego słuszności. W istocie decyzje procesowe Sądu Rejonowego doprowadziły de facto do braku możliwości prezentowania swoich racji przez pozwanego. Sąd Okręgowy zgodził się ze stwierdzeniem strony pozwanej wynikającym ze wszystkich zarzutów procesowych, że przez zbyt liczny i nadmierny formalizm Sądu I instancji uniemożliwiono pozwanemu wypowiedzenia się co do treści twierdzeń oraz dowodów powoda i pozbawiono pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie, co dalej skutkowało pominięciem wszystkich twierdzeń i dowodów pozwanego.

Apelujący wniósł o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowień Sądu I instancji mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie wskazanym treścią zarzutów tj.: postanowienia sądu I instancji z dnia 17 lipca 2019 roku, postanowienia sądu I instancji z dnia 20 września 2019 roku, zarządzenia sądu I instancji z dnia 19 lutego 2020 roku, a także i w szczególności postanowień sądu I instancji wydanych na rozprawie dnia 9 marca 2020 roku.

Przed odniesieniem się do zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz w celu kontroli postanowień Sądu Rejonowego w trybie art. 380 k.p.c., dla porządku należy wskazać, że pozwany złożył odpowiedź na pozew, która postanowieniem z dnia 17 lipca 2019 roku Sądu Rejonowego została zwrócona. Następnie pozwany wniósł ponownie odpowiedź na pozew, która postanowieniem z dnia 20 września 2019 roku została zwrócona. W związku z powyższym, wnioskiem z dnia 14 października 2019 roku pozwany wniósł o wyznaczenie przez Sąd I instancji terminu na złożenie pisma procesowego w celu ustosunkowania się do twierdzeń i wniosków powoda. Słusznie wskazał apelujący, że bez rozpoznania powyższego wniosku przez Sąd wyznaczony został termin rozprawy. Pozwany w kolejnym piśmie z dnia 17 lutego 2020 roku zajął stanowisko w sprawie, które zarządzeniem z dnia 19 lutego 2020 roku Sąd I instancji zwrócił. Następnie, na rozprawie dnia 9 marca 2020 roku Sąd Rejonowy postanowił pominąć wszystkie wnioski dowodowe i twierdzenia pozwanego, odmówił przyjęcia załącznika do protokołu od pełnomocnika pozwanego, pominąć dalej zgłaszane wnioski dowodowe i twierdzenia pozwanego, a także odmówić wydania zezwolenia pozwanemu na złożenie pisma procesowego celem ustosunkowania się do twierdzeń powoda oraz twierdzeń powoda przedstawionych na rozprawie oraz złożonych przez pełnomocnika powoda dokumentów. Na kolejnym terminie rozprawy Sąd Rejonowy zamknął przewód sądowy i po raz pierwszy wysłuchał stanowiska pozwanego, aby następnie w oparciu wyłącznie o twierdzenia i dowody powoda wydał wyrok. Sąd oddalił przy tym wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w pozwie w zakresie opinii biegłych sądowych wskazanych specjalizacji.

Wskazać należy, że choć Sąd Rejonowy na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. zwrócił prawidłowo odpowiedź na pozew, albowiem pismo nie zawierało oświadczenia o doręczeniu odpisu pisma drugiej stronie, to zauważyć należy, co, według Sądu Okręgowego, pozostaje zasadniczym argumentem za zasadnością stanowiska apelującego, że zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w ich poprzednim brzmieniu - dopuszczenie nowych twierdzeń i dowodów jest dopuszczalne, jeżeli nie spowodują one zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Powyższe odnosi się także do twierdzeń i dowodów, które powinny być zgłoszone w pozwie, w odpowiedzi na pozew, w dalszych pismach przygotowawczych (art. 207 § 5 k.p.c.). Stąd też, sąd powinien uwzględnić spóźnione twierdzenia i dowody także wówczas, jeżeli nie spowoduje to zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W kontekście tych przywołanych przepisów należy rozważyć zasadność stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie zwrotu postanowieniem z dnia 20 września 2019 roku Sąd, na podstawie art. 207 § 7 k.p.c. w zw. z art. 207 § 2 k.p.c. drugiej odpowiedzi na pozew z dnia 12 września 2019 roku (data pisma), a także nierozpoznania wniosku

pozwanego z dnia 14 października 2019 roku o wyznaczenie przez Sąd terminu na złożenie pisma procesowego w celu ustosunkowania się do twierdzeń i wniosków powoda oraz zwrotu zarządzeniem z dnia 19 lutego 2020 roku kolejnego pisma pozwanego z dnia 17 lutego 2020 roku, w którym pozwany zajął stanowisko w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego podkreślenia wymaga to, że przeprowadzenie dowodów wskazanych przez pozwanego w piśmie nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c., gdyż dopiero po złożeniu ostatniego pisma miał miejsce pierwszy termin rozprawy. Trafnie apelujący odwołał się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2015 roku sygn. akt I ACa 909/14, zgodnie z którym „Twierdzenia i dowody przedstawione po czasie właściwym nie będą pominięte, jeżeli strona uprawdopodobni, że zgłasza je później bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (art. 217 § 2 k.p.c.)”. Zgłoszone przez pozwanego wnioski dowodowe były wynikiem konieczności ustosunkowania się do twierdzeń powoda wyszczególnionych w pozwie, a ich rozpoznanie nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy, nadto przyczyniając się do wyjaśnienia wszelkich spornych okoliczności. Jednocześnie, co zostało podniesione już powyżej, stosownie do treści art. 217 § 1 k.p.c. w poprzednim brzmieniu strona mogła aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Istotnym jest również w rozpoznawanej sprawie to, że wnioski dowodowe sformułowane przez powoda w pozwie w zakresie dowodu z opinii biegłych wskazywały – przy ich uwzględnieniu przez Sąd - na brak możliwości zakończenia postępowania i zamknięcia rozprawy na pierwszym terminie.

Analizując kolejne czynności pozwanego wskazać trzeba, że pozwany po zwrocie odpowiedzi na pozew, złożył ponownie odpowiedź na pozew dopełniając wymogów nadania przesyłki drugiej stronie i faktycznie przesyłając odpis pisma pełnomocnikowi strony powodowej przesyłką listowną poleconą, a co miało miejsce na długo przed wyznaczeniem pierwszego terminu rozprawy, a więc jeszcze na bardzo wczesnym etapie postępowania dowodowego, kiedy to Sąd I instancji powinien najpełniej koncentrować materiał dowodowy i rozplanować przyszłe czynności w sprawie.

Zgodzić się należało z apelującym, że Sąd Rejonowy naruszył art. 130^{1a} § 2-3 k.p.c., który to pozwalał pozwanemu na wniesienie pisma ponownie i wywołanie skutków od daty pierwotnego jego wniesienia oraz naruszył art. 6 § 1 i 2 k.p.c. postulujący szybkość postępowania. Powyższe bezpośrednio skutkowało pozbawieniem Pozwanego możliwości wypowiedzenia się co do twierdzeń oraz dowodów powoda oraz pozbawieniem pozwanego prawa do przedstawienia stanowiska w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie apelujący zarzucił także naruszenie art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 162 § 1 k.p.c., a to wobec nierozpoznania wniosku pozwanego z dnia 14 października 2019 roku o wyznaczenie przez Sąd terminu na złożenie pisma procesowego w trybie art. 207 § 3 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w ich ówczesnym brzmieniu. Sąd I instancji błędnie nie ustosunkował się do tego wniosku, a następnie w konsekwencji błędnie zarządzeniem z dnia 19 lutego 2020 r. zwrócił pismo procesowe pozwanego z dnia 17 lutego 2020 r., zawierające stanowisko i powołujące twierdzenia i dowody, złożone bezspornie przed pierwszym terminem rozprawy. Ponownie należy zaznaczyć w tym miejscu, że twierdzenia i dowody przedstawione po czasie właściwym nie zasługują na pominięcie w przypadku uprawdopodobnienia, że strona zgłasza je później bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności (art. 217 § 2 k.p.c.). Również nowe brzmienie art. 205¹² § 2 k.p.c. wskazuje, że jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wynikać z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, pismo pozwanego z dnia 17 lutego 2020 r. nie podlegało zwrotowi. Sąd I instancji w zarządzeniu z dnia 19 lutego 2020 roku błędnie wskazał na art. 205³ § 5 k.p.c., jako podstawę dla zwrotu pisma pozwanego. Zarządzenie wymiany pism przygotowawczych zależy od decyzji przewodniczącego. Decyzja przewodniczącego w

przedmiocie zarządzenia wymiany pism procesowych jest czynnością faktyczną, a co za tym idzie zarządzenie o zwrocie pisma z § 5 przytoczonego przepisu ma charakter następczy w stosunku do decyzji o określonej treści. Tym samym, skoro pozwany złożył wniosek o wyznaczenie terminu do złożenia pisma, to zarządzenie o zwrocie pisma powinno nastąpić po rozpoznaniu wniosku pozwanego i wydaniu zarządzenia o wyrażeniu lub niewyrażeniu zgody na złożenie pisma. Ponadto w zaistniałej sytuacji zastosowanie art. 205³ § 5 k.p.c. pozostaje błędne w świetle art. 205¹² § 2 k.p.c.. Stwierdzić również ponownie należy, że zgłoszone przez pozwanego w tym piśmie wnioski dowodowe i twierdzenia były wynikiem konieczności ustosunkowania się do twierdzeń i dowodów powoda, a ich rozpoznanie nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Przedstawiona powyżej argumentacji stanowi uzasadnienie także w zakresie przyznania racji apelującemu pozwanemu, odnośnie do zarzutów naruszenia art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235² § 2 k.p.c.. co do pominięcia wszystkie wniosku dowodowych i twierdzeń pozwanego poprzez odmowę przyjęcia załącznika do protokołu pozwanego, pominięcia dalej zgłaszanych wnioski dowodowych i twierdzeń pozwanego, a także odmowy wydania zezwolenia pozwanemu na złożenie pisma procesowego celem ustosunkowania się do twierdzeń powoda oraz twierdzeń powoda przedstawionych na rozprawie oraz złożonych przez stronę powodową dokumentów. Dodatkowo należy podnieść, jeśli chodzi o złożony na rozprawie z dnia 9 marca 2020 r. przez pozwanego załącznik do protokołu, że żaden przepis prawa nie statuuje podstaw dla odmowy przyjęcia załącznika do protokołu. Odmowa Sądu I instancji w zakresie przyjęcia takiego załącznika nie znajduje podstaw prawnych. Załącznik do protokołu rozprawy, o którym mowa w art. 161 k.p.c. nie jest pismem procesowym, a więc nie podlega on rygorom dla takich pism przewidzianych.

Zasadny w ocenie Sadu Okręgowego okazał się również zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c.. W istocie trafnie apelujący podniósł, że Sad I instancji zastąpił ustalenia wymagających wiadomości specjalnych w zakresie m.in. ortopedii i chirurgii plastycznej własnymi ustaleniami, co w konsekwencji doprowadziło do oceny przez sąd obrażeń powoda i ich charakteru, a także stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda nie przez pryzmat wiadomości specjalnych, a przez pryzmat własnych przekonań Sądu, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia całkowicie błędnych ustaleń faktycznych. Jak słusznie argumentował apelujący odwołując się do ugruntowanego w orzecznictwie sądów stanowiska, opinia biegłego jest dowodem o specjalnym charakterze. Jak zauważa Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2020 roku (sygn. akt III CSK 194/19) „Dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, gdyż zasadniczo nie służy ustalaniu okoliczności faktycznych, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Do dokonywania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły. Strony powinny wykazywać fakty, z których wywodzą skutki prawne, a zadaniem biegłego jest naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego materiału dowodowego.” Jednocześnie, wskazuje się, że ocena w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń, czy weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2018 roku (sygn. akt III AUa 303/18). W tożsamym tonie wypowiedział się także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2019 roku (sygn. akt II UK 108/18), gdzie wskazał, że „Sąd nie może dokonywać oceny , dowodów wymagających wiedzy specjalnej i na tej podstawie dokonywać ustaleń faktycznych samodzielnie bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, chociażby sam dysponował taką wiedzą specjalną.”. Mając na uwadze charakter rozpoznawanej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego wnioskowanych specjalizacji pozostaje konieczne. Trudno znaleźć podstawę dla zastąpienia tak specjalistycznej wiedzy, jaką jest ortopedia i chirurgia własnymi ustaleniami Sądu I instancji, tym bardziej, że dochodzone w sprawie roszczenia zostały określone w pozwie jako częściowe. Ustalenie zakresu i charakteru obrażeń odniesionych przez powoda ma zatem podstawowe znaczenie dla oceny zasadności i wysokości tych roszczeń.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec zasadności zarzutów apelacji pozwanego, co do naruszenia przepisów prawa procesowego, których uwzględnienie samo w sobie stanowiło podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Rejonowemu, zbędnym jest odnoszenie się do zarzutów apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego.

Istotą rozpoznawanej sprawy było ustalenie istnienia i wymiaru szkody powoda oraz doznanej przez niego krzywdy, okoliczności zdarzenia powodującego szkodę, winy pozwanego, umyślności lub nieumyślności pracownika pozwanego, który szkodę spowodował, ewentualnego stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody, a także adekwatnego związku pomiędzy szkodą a zdarzeniem. W toku przeprowadzonego postępowania nie doszło do ustalenia żadnej z powyższych okoliczności, ani też do zbadania tychże okoliczności w stopniu uzasadniającym wydanie orzeczenia w zaskarżonej treści. Nie została rozpoznana przez Sąd Rejonowy istota sprawy, a także wydanie wyroku w sprawie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, gdyż chodzi tu o konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w szerokim zakresie, zmierzającego do rozpoznania istoty sprawy.

Zważywszy na powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108§2 k.p.c..

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy umożliwi pozwanemu zajęcie stanowiska w sprawie, odniesienie się do twierdzeń oraz dowodów zgłoszonych przez powoda oraz przeprowadzi postępowanie dowodowe, mając na uwadze zasadność wnioskowanych przez strony dowodów, przy uwzględnieniu konieczności skorzystania z dowodu z opinii biegłych sądowych w zakresie pozyskania wiadomości specjalnych.